

κάθε καντούνι.

Την επομένη, Μεγάλη Τρίτη, πλήθος κόσμου συρρέει στις εκκλησίες για το τροπάριο της Κασσιανής, ενώ το ίδιο βράδυ στο περιστύλιο των Παλαιών Ανακτόρων, η καθιερωμένη Μουσική Ποιητική Βραδιά με θέμα «Από το Γολγοθά στην Ανάσταση» μας εισάγει μελωδικά στο πνεύμα της Μεγάλης Εβδομάδας.

Το μεσημέρι της Μεγάλης Τετάρτης οι πιστοί πηγαίνουν στους ναούς για την Ακολουθία του Μεγάλου Ευχελαίου και το βράδυ συμμετέχουν στο Θείο Δράμα γεμίζοντας το χώρο του Δημοτικού Θεάτρου για τη συναυλία Εκκλησιαστικής Μουσικής και Μεγαλοβδομαδιτικών Μελωδιών από τη Δημοτική Χορωδία.

Μεγάλη Πέμπτη και η Κέρκυρα μπαίνει για την τελική ευθεία για τις εορταστικές εκδηλώσεις. Με την πρώτη καμπάνα της εκκλησίας βράφονται τα αυγά κόκκινα, σύμβολο ανανέωσης της ζωής και της φύσης. Πολύωρες πρόβες ξεκινούν από τις μπάντες στην Πιάτσα Πίνια, ενώ το βράδυ γίνεται η Ακολουθία των Αγίων Παθών με την ανάγνωση των Δώδεκα Ευαγγελίων.

Στο Duomo, την Καθολική Μητρόπολη της Πλατείας Δημαρχείου, μια μικρή ιεροτελεστία λαμβάνει χώρα. Οι πιστοί ανάβουν δώδεκα κεριά και οβήνουν από ένα με την ανάγνωση κάθε Ευαγγελίου.

Την Μεγάλη Παρασκευή το Θείο Δράμα φτάνει στην αποκορύφωσή του με την επιβλητική περιφορά των Επιταφίων - σύμφωνα πάντα με ένα πολύ συγκεκριμένο πρόγραμμα ώστε να υπάρξει χρόνος για τις φιλαρμονικές της πόλης να συνοδεύσουν όλους τους επιταφίους. Πρώτος βγαίνει ο Επιτάφιος του Παντοκράτορα στο Καμπιέλλο, για να ακολουθήσουν όλοι οι υπόλοιποι μέχρι τις 10 το βράδυ που βγαίνει -μεγαλοπρεπέστατος πάντα- ο Επιτάφιος της Μητρόπολης.

Μέσα σε ένα έντονα φορτισμένο συγκινησιακό κλίμα, οι φιλαρμονικές παίζουν πένθημα εμβατήρια, η μεγάλη χορωδία της Μητρόπολης ψάλλει το «Αι γενεαί πάσαι» ο ιερός κλήρος αλλά και πλήθος πολιτών ακολουθούν με αργά κατασκευτικά βήματα. Προπορεύονται όσοι κρατούν φανάρια και σκόλες (τα τετράπλευρα λάβαρα) και από κοντά ανεμίζουν τα φλάμπουρα δημιουργώντας ένα εσωτερικό δέος.

Το Μεγάλο Σάββατο, στις έξι το πρωί, το έθιμο του τεχνητού σεισμού αποτελεί παράδοση για το Ναό της Παναγίας των Ξένων. Ακολουθεί η περιφορά του Επιταφίου της εκκλησίας του Αγίου Σπυρίδωνα. Καθώς η μεγάλη ώρα πλησιάζει, ντόπιοι και επισκέπτες παίρνουν καίριες θέσεις στη μεγάλη πλατεία και στο Λιστόν για την Πρώτη Ανάσταση.

Στις 11 η ώρα ακριβώς οι καμπάνες χτυπούν χαρμόσυνα και ο θρήνος δίνει τη θέση του στη φασαρία! Τεράστια κανάτια με κόκκινες κορδέλες και γεμάτα νερό -οι περίφημοι μπότπες- εκτοξεύονται με δύναμη από τα στολισμένα μπαλκόνια προκαλώντας εκκωφαντικό κρότο αλλά και κύματα ενθουσιασμού στο συγκεντρωμένο πλήθος. Και εκεί που η φασαρία των μπότπων τελειώνει, οι φιλαρμονικές ξεκινούν στους δρόμους παινίζοντας χαρμόσυνα αυτή τη φορά. Το αλέγκρο μαρς «Μη φοβάστε Γραικοί» κυριαρχεί στον αέρα.

Παράλληλα, στην Πίνια -το παλιό εμπορικό κέντρο της πόλης- αναβιώνει το παραδοσιακό Κορφιάτικο έθιμο της «Μαστέλας». Σύμφωνα με το έθιμο αυτό, οι πνιαδόροι τοποθετούν στη μέση του δρόμου ένα μισοβάρελο γεμάτο με νερό (μαστέλα) στολισμένο με μυρτιές και κορδέλες, καλώντας τους περαστικούς να ρίξουν μέσα νομίσματα για «το καλό».

Όταν οι καμπάνες της Πρώτης Ανάστασης σημάνουν, ένας τολμηρός πρέπει να βουτήξει στο βαρέλι και να βγάλει τα νομίσματα.

Το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου γίνεται η Ανάσταση στην Άνω Πλατεία.

Όλα τα παράθυρα των μεγάλων εξώροφων σπιτιών γύρω από την πλατεία ανοιχτά, με αναμμένα κεριά στα μπαλκόνια, χιλιάδες λαμπάδες, βεγγαλικά, πυροτεχνήματα και τυμπανοκρουσίες.

Με το τέλος της Ανάστασης οι μπάντες τριγυρνούν στην πόλη παίζοντας εύθυμα εμβατήρια και ο κόσμος ακολουθεί τραγουδώντας.

Το γλέντι έχει μόλις αρχίσει και θα διαρκέσει μέχρι το πρωί με «τσιλίχουρδα» (τοπική μαγειρίτσα), κόκκινα αυγά, φογάτσες, κολομπίνες και άφθονο κρασί. Όλο το νησί γιορτάζει την Ανάσταση του Κυρίου με την αίγλη που της αρμόζει.

Τέλος, την Κυριακή του Πάσχα, οι εκδηλώσεις συνεχίζονται με την περιφορά της εικόνας της Αναστάσεως από το εκκλησιαστικό των διάφορων ενοριών, σε μια ατμόσφαιρα που πλέον συνδυάζει την κατανύξη με την εορταστική διάθεση.

Μεγάλη Εβδομάδα

στο νησί της Αποκάλυψης!

Παμπάλαια έθιμα που ανάγονται στην Καινή Διαθήκη αναβιώνουν κάθε Πάσχα στην Πάτμο με επίκεντρο το Καστρομοναστήρι του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου, που στεφανώνει την γραφική χώρα της Πάτμου.

Τα πιο εντυπωσιακά έθιμα είναι η Τελετή του Νιπηρός την Μεγάλη Πέμπτη, η αναπαράσταση της Αποκαθίλωσης την Μεγάλη Παρασκευή, η λειτουργία της Ανάστασης καθώς και η «Ακολουθία της Αγάπης» το απόγευμα της Κυριακής του Πάσχα στη Μονή του Αγίου Ιωάννη, η οποία κλείνει με τον πλέον μεγαλειώδη συγκινησιακό τρόπο το τελετουργικό που ύμνησε τα Πάθη του Ιησού και την Ανάστασή του.

Πάσχα και ρουκετοπόλεμος στο Βροντάδο

Λίγη ιστορία

Πάσχα στην Χίο σημαίνει ρουκετοπόλεμος, ένα έθιμο που ξεκινά από παλιά την εποχή της τουρκοκρατίας και είναι ένας «πόλεμος» ανάμεσα σε δύο ενορίες του Βροντάδου, την ενορία του Αγίου Μάρκου και την ενορία της Παναγίας της Ερειθιανής.

Απ' ότι λένε ξεκίνησε από τα παιδιά των δύο ενοριών που έπαιζαν πετροπόλεμο με σφεντόνες. Στην συνέχεια άρχισαν να εμπλέκονται και οι μεγαλύτεροι με αποτέλεσμα οι σφεντόνες να αντικατασταθούν από τα κανονάκια.

Στην αρχή, το βράδυ της Ανάστασης, με τα κανονάκια που έφερναν οι ναυτικοί

από πλοία που παροπλίζονταν, έριχναν κανονιές από την αυλή της μίας εκκλησίας στην άλλη, για να γιορτάσουν την Ανάσταση και με τον δυνατό κρότο τους προσπαθούσαν να σπάσουν τα τζάμια της «αντίπαλης» εκκλησίας, χρησιμοποιώντας όμως μόνο πυρίτιδα. Αφού συνεχίστηκε για αρκετά χρόνια, την Ανάσταση του 1889 για αδιευκρίνιστους λόγους ο «πόλεμος» αυτός άρχισε να παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις με τους «αντιπάλους» να καλάνε τις βοτσαλωτές αυλές των εκκλησιών για να γεμίσουν με βότσαλα τα κανονάκια και αποτέλεσμα να υπάρχει σοβαρός κίνδυνος ατυχημάτων. Μετά από επέμβαση των Τούρκων, επειδή φοβήθηκαν για την χρησιμοποίηση των κανονιών σε πιθανή εξέγερση των κατοίκων, τα κανονάκια κατασχέθηκαν και μεταφέρθηκαν στο Κάστρο.

Μετά από αυτό το περιστατικό οι ενορίες των δύο εκκλησιών άρχισαν να σκέφτονται ένα νέο τρόπο για να συνεχίσουν τον «πόλεμο» με κάτι εντυπωσιακό αλλά που να μην τους το απαγορεύσουν οι Τούρκοι. Η λύση δόθηκε από τους ενορίες του Αγίου Μάρκου και τον πυροτεχνουργό Κορακάκης που είχε το εργαστήριό του στην πόλη.

Τους έφτιαξε μερικές ρουκέτες τις οποίες μετέφεραν στο Βροντάδο. Συγχρόνως οι ίδιοι άφησαν να διαρρεύσει το μυστικό τους και στους ενορίες της Παναγίας της Ερειθιανής ώστε να συνεχιστεί ο «πόλεμος».

Με αυτόν τον τρόπο άρχισε η νέα περίοδος του ρουκετοπολέμου. Στην αρχή έπαιρναν τις ρουκέτες από τον Κορακάκη, αλλά γύρω στο 1900 έμαθαν να τις κατασκευάζουν μόνοι τους. Στην αρχή η ρίψη των ρουκετών γινόταν από τις σκεπές των εκκλησιών αλλά μετά από μερικά ατυχή περιστατικά, η ρίψη συνεχίστηκε έως σήμερα από τα χωράφια γύρω από τις εκκλησίες.

Ο στόχος για τους Παναγούσους (ενορίες της Παναγίας της Ερειθιανής) είναι ο τρούλος (κουμπές) και το Λιονταράκι του Αγίου Μάρκου (είναι το έμβλημα του Αγίου Μάρκου στην αγιογραφία πάνω από την κεντρική πύλη του ναού) και στόχος των Αγιομαρκούσων (ενορίες του Αγίου Μάρκου) είναι το ρολοί της Παναγίας της Ερειθιανής.

Με εξαίρεση τα χρόνια της γερμανικής κατοχής που για οικονομικούς λόγους κινδύνεψε να σταματήσει και τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας, λόγω απαγόρευσης το έθιμο συνεχίζεται μέχρι σήμερα συγκεντρώνοντας πολλούς επισκέπτες λόγω της μοναδικότητάς του και του φαντασμαγορικού θεάματος.

Το χρονικό του Ρουκετοπολέμου

Η προετοιμασία.

Η όλη διαδικασία ξεκινά από τα μέσα του Καλοκαιριού με τον σχηματισμό των ομάδων -παρέες- που θα ασχοληθούν με την κατασκευή των ρουκετών. Κάθε ομάδα χρησιμοποιεί το δικό της όνομα όπως Ικαρος, Δαίδαλος, Αχέπα, Κόμπρα κ.ά και αποτελείται από τρία έως πέντε άτομα, κυρίως νεαρής ηλικίας.

Μεγάλο Σάββατο.

Μετά τις απαραίτητες προετοιμασίες όλη

Πάσχα στη Μονεμβασιά: κατασκευτική ατμόσφαιρα!

Πλημμυρισμένη από χρώματα, αρώματα και αναμνήσεις καιρών αλλοτινών, η αγέρωχη βυζαντινή καστροπολιτεία μας προσκαλεί να ζήσουμε κοντά της ένα αξέχαστο Πάσχα, που δεν ξεχνιέται μια ζωή...

Η αγαπημένη των Βυζαντινών αυτοκρατόρων, αλλά και όλων των ερωτευμένων, μας προσκαλεί να περάσουμε τη «μόνη εμβασία» και να βιώσουμε την εκλεπτυσμένη γοητεία της...

Από τις πιο όμορφες εποχές που μπορεί να επισκεφθεί κανείς αυτό τον ιδιαίτερο τόπο είναι το Πάσχα. Την άνοιξη κάθε χαραματιά βράχου φιλοξενεί κι ένα αγριολούλουδο, κάθε σπιθαμή γης είναι γεμάτη από ολάνθιστες μαργαρίτες και κάθε δρομάκι της είναι στολισμένο με μπουκαμβίλιες και κισσούς που σκαρφαλώνουν πάνω στους χοντρούς τοίχους των αρχοντικών της.

Για το λόγο αυτό, άλλωστε, σε χρόνια μακρινά την αποκαλούσαν «Λουλούδι», αλλά και «Μενεξέ». Οι Φράγκοι την ονόμασαν «Μαλβάζια», εξαιτίας του περίφημου κρασιού της και οι Τούρκοι «Μενεξέ Καλεσί» (Λουλούδοκαστρο). Τη σημερινή της ονομασία την οφείλει στη «μόνη εμβασία» (μόνη είσοδο) που υπήρχε για να μπει κανείς στο Κάστρο, μια στενή γέφυρα που είχε άλλοτε 14 τόξα.

Φιλόξενοι παραδοσιακοί ξενώνες, γραφικά ταβερνάκια, μπαράκια και καφέ με θέα στη θάλασσα υπόσχονται να μας «ταξιδέψουν» στο μαγικό κόσμο της Μονεμβασιάς, αυτό το Πάσχα.